Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCII Ч. 101. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 30-го ТРАВНЯ 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, MAY 30, 1985 No. 101. VOL. XCII

ГОЛОВНИЙ УРЯД УНСОЮЗУ РОЗДІЛИВ РЕКОРДОВУ СУМУ 100,000 ДОЛ. НА СТИПЕНДІЇ ТА 45,000 ДОЛ. ДОТАЦІЙ І ПОКЛИКАВ КОМІСІЮ ОБОРОНИ ДОБРОГО ІМЕНИ УКРАЇНЦІВ

Кергонксон, Н. Й. (В.С.). — Головний Уряд Українського Народного Союзу, зібраний тут на річному засіданні в днях від 20-го до 24-го травня ц.р., схвалив розподіл стипендій студентам високих шкіл на рекордову суму 100,000 дол., дотації з Народного Фонду на суму 45,000 дол. та покликав спеціяльну комісію для оборони доброго імени українців, приділяючи на її працю 100,000 дол. в цьогорічному бюджеті.

Поклін Т. Шевченкові

Перед офіційним початком нарад члени Головного Уряду УНСоюзу вшанували, згідно з традицією, свого патрона Тараса Шевченка. Вони склали перед його статуєю на Союзівці вінок, головний предсідник д-р Іван Флис виголосив вступне слово, побудоване на монтажі уривків поезій Т. Шевченка, а головну промову з аналізою „Заповіту" Т. Шевченка виголосив почесний член Головного Уряду д-р Ярослав Падох, голова Наукового Товариства ім. Шевченка.

Цей традиційний поклін Т. Шевченкові започатковано відіграннм американського, канадського та українського гимнів, а закінчено співом „Заповіту".

Відкриття нарад

В річному засіданні взяли участь: головний предсідник д-р Іван Флис, заступник головного предсідника д-р Мирон Б. Куропась, заступниця головного предсідника Ґльорія Пашен, головний секретар Володимир Сохан, головний касир Уляна Дячук, головний організатор Степан Гавриш, члени Головної Контрольної Комісії мгр Іван Геврик — голова, д-р Нестор Олесницький, інж. Анатолій Дорошенко, д-р Богдан Гнатюк, члени, головні радні Гелен Олек- Скатт, Тарас Шмагала, Андрій Джула, Евген Іванців, Володимир Гавриляк, Володимир Квас, Текля Мороз, Андрій Кейбіда, Анна Гарас, Тарас Максимович, Василь Дідюк, Василь Пастушок і Роман Татарський, почесні члени Головного Уряду Марія Чучман, інж. Степан Куропась, д-р Ярослав Падох, Ґеновефа Жеребняк, д-р Анна Чопик, Володимир Запаранюк, Марія Душник і Йосип Лисогір.

Виправдали свою неприявність головний директор для Канади сен. Павло Юзик, головний контролер о. протопресвітер Степан Біляк та редактор-емерит Антін Драган.

Наради річного засідання відкрито співом „Христос Воскрес" та вступним словом головного предсідника д-ра І. Флиса. Він попросив учасників нарад вшанувати однохвилинною мовчанкою покійного головного радного Івана Одежинського та численних союзових діячів і членів, які померли у звітовому році.

Опісля однозгідно схвалено порядок нарад, в якому присвячено окрему понеділкову вечірню сесію на справу оборони проти знеславлювання українців. Також одноголосно затверджено протокол попереднього річного засідання Головного Уряду.

Згідно з порядком нарад вічитано склади комісій Головного Уряду та прийнято їх поправки і доповнення на підставі добровільних зголошень членів Головного Уряд.

Звіти, дискусія та їх прийняття

Завдяки тому, що учасники нарад одержали всі звіти вже у надрукованій формі та могли їх прочитати, поодинокі звітодавці обмежувались тільки до коротких доповнень, або і зовсім відмовлялися від усного звітування.

Після короткої ділової дискусії, запитів та відповідей, які закінчилися в пополудневих годинах, схвалено одноголосно прийняти усі звіти на пропозицію Головної Контрольної Комісії.

Справа оборони проти знеславлювання українців

В понеділок, 20-го травня, цілу вечірню сесію нарад присвячено справам знеславлювання українців та потребі рішучої протидії української спільноти, а зокрема Українського Народного Союзу.

Вирішено одноголосно покликати спеціяльну комісію для оборони доброго імени українців у складі: сім членів Головного Екзекутивного Комітету та члени Головного Уряду, д-р Нестор Олесницький, Тарас Шмагала й Евген Іванців, як також призначити в бюджеті УНСоюзу суму 100,000 дол. на її працю.

Назву комісії залишено до вирішення самим членам цієї комісії.

Ділові наради

У вівторок, 21-го травня, до полудня відбувалися наради поодиноких комісій Головного Уряду.

Пополудневу сесію річного засідання започатковано інформаціями про чергову 31-шу Конвенцію УНСоюзу, Конвенційний комітет та його комісії, про готель, в якому відбуватиметься Конвенція, та про побутові справи. Їх реферували головний предсідник д-р І. Флис та головний радний Р. Татарський, голова Конвенційної комісії в Дітройті.

Опісля короткий звіт здав управитель Союзівки Іван Рабкевич і відповів на поставлені йому запитання.

Черговим звітодавцем була головний редактор Українського Тижневика Рома Гадзевич, яка після звіту дала вичерпні відповіді та вияснення на цілий ряд запитів, завваг і порад.

Розподіл стипендій

Звіт Стипендійної комісії, яка відбула свої засідання в неділю, 19-го травня, здав її секретар, головний секретар УНСоюзу В. Сохан. Він відчитав повний список пропонованого розподілу стипендій УНСоюзу на загальну суму 100,000 дол., що є рекордовою від часу введення цієї програми в 1963 році. В цих 160 стипендіях включені були також стипендії імени Р. Слободяна, ім. Б. Зорича та ім. М. Волка, як теж спеціяльна журналістична стипендія. Запропонований розподіл стипендій схвалив Головний Уряд одноголосно.

Звіти комісій

Звіти комісій Головного Уряду, започатковані на цій вівтірковій сесії, продовжувано на сесіях у четвер та в п'ятницю. За поодинокі комісії звітували:

Організаційна комісія — почесний член Головного Уряду д-р Я. Падох;

Комісія для справ жінок — заступниця головного предсідника Г. Пащен;

Комісія для старших віком членів УНС — почесний член Головного Уряду інж. С. Куропась;

Комісія канадських справ — голова Головної Контрольної Комісії мгр І. Геврик;

Комісія молоді — головний радний Е. Іванців;

Статутова комісія — головний контролер д-р Н. Олесницький;

Спортова комісія — заступниця головного предсідника Г. Пашен;

Комісія Союзівки — головний радний В. Квас;

Резолюційна комісія — головний контролер д-р Б. Гнатюк.

Поїздка до Вашінгтону

В середу, 22-го травня, вже о годині 6-ій ранку вирушили члени Головного Уряду автобусом до Вашінгтону. Там склали вони вінок перед пам'ятником Тараса Шевченка, вислухали короткого слова головного предсідника д-ра І. Флиса та відспівали „Заповіт".

Пополудневі години у Вашінгтоні були призначені на відвідини своїх сенаторів та конгресменів, яким члени Головного Уряду дякували за всю їхню дотеперішню підтримку українських справ і запрошували їх на зустріч-прийняття, що його влаштував УНСоюз при співпраці Українсько-Американського Кокусу, Вашінгтонської Групи, Об'єднання Українців у Вашінгтоні та місцевого Відділу Союзу Українок Америки.

Ділові наради в четвер

Пополудневу сесію нарад Головного Уряду започатковано звітом головного редактора „Свободи" Зенона Снилика, який після звіту дав вичерпні відповіді на запити, завваги і поради.

Запрошений на це річне засідання архітект Зейон Мазуркевич подав докладні інформації про запланований 10-кімнатний дім для сеньйорів УНСоюзу та про плян побудови нового будинку для працівників Союзівки.

Закінчено цю сесію звітами комісій Головного Уряду.

Бенкет

У четвер увечері, 23-го травня, відбувся бенкет для членів Головного Уряду та запрошених гостей. Бенкетом проводив вміло та із питомим йому гумором почесний член Головного Уряду інж. С. Куропась. Відбулися в програмі цього бенкету навесело два суди: першим проводили жінки, а

(Закінчення на стор. 4)

УБС ВІДЗНАЧИВ СВОЄ 75-ЛІТТЯ БЕНКЕТОМ І КОНЦЕРТОМ

Філядельфія. (В.С.). — Український Братський Союз відмітив своє 75-ліття існування та праці для членства й української спільноти величавим бенкетом та концертом, які відбулися в залі ЛяСалл коледжу в суботу, 25-го травня ц.р., з участю 320 осіб, представників установ та організацій і діячів та членів УБСоюзу.

Бенкет попередив коктейл, в часі якого мали нагоду зустрінутись та поговорити численні представники українських установ, в тому братських союзів.

Бенкет започатковано молитвою, що її провів о. д-р Іван Біланич та вступним словом голови Ювілейного комітету Миколи Бойчука.

Промову українською мовою виголосив голова УБСоюзу Іван Олексин. Він подав історію УБСоюзу на тлі життя українських поселенців у ЗСА та насвітлив досягнення УБСоюзу на його 75-літньому шляху.

Коротке слово англійською мовою виголосив фінансовий секретар-касир УБСоюзу Едвард Попіль, який зокрема привітав приявних на бенкеті представників Українського Народного Союзу та Союзу Українців Католиків „Провидіння".

Привіт від Українського Народного Союзу ювілятові склав головний предсідник УНС д-р Іван Флис. Він підкреслив довголітню співпрацю УНСоюзу із УБСоюзом та спільні цілі, для яких ці два братські Союзи працюють.

Привіт від „Провидіння" склав його заступник головного предсідника д-р Олександер Білик.

При кінці бенкету головний секретар УБСоюзу д-р Роман Ричок вручив цілому рядові заслужених діячів УБС почесні таблиці із признанням за їхню довголітню віддану працю. Тостмайстром вечора був проф. Мирослав Лабунька, один із професорів українців Ля Салл коледжу. Бенкет закінчено молитвою, що її провів о. протоієрей Михайло Борисенко.

В концертовій частині бенкету виступила Джой Британ, солістка МҐМ Гренд готелю в Ляс Вегас, та відомий бас Метрополітальної опери в Ню Йорку Павло Плішка. До виступу Джой Британ приґравала оркестра „Хлопці зі Львова". В репертуарі цієї співачки були українські народні пісні, одна оперна арія та на закінчення вона відспівала „Червону руту" В. Івасюка.

П. Плішка виконав ряд клясичних творів української музики, в тому і пісні до слів Т. Шевченка. Супроводив йому відомий пяніст Тома Гриньків. Слухачі влаштували овації П. Плішці, виявляючи своє захоплення його могучим і приємним голосом та прекрасною дикцією і вимовою цілого виступу в українській мові. При кінці програми концерту Е. Попіль викликав на сцену всіх виконавців та обдарував їх квітами. Після концерту відбулась в цій залі коледжу забава, в якій до танців приґравала оркестра „Хлопці зі Львова".

На цих ювілейних святкуваннях УБС репрезентували УНС головний предсідник д-р І. Флис з дружиною Марією, головний секретар Володимир Сохан з дружиною Неонілею, головний касир Уляна Дячук з мужем Володимиром, головний організатор Степан Гавриш з дружиною Лідою, головний контролер д-р Богдан Гнатюк та голова Окружного Комітету УНС Петро Тарнавський.

В Нюарку відбудеться музично вокальний вечір

Нюарк, Н. Дж. — Українська Музична Фундація, одною з цілей якої є пропаґування української музики, влаштовує музично-вокальний вечір, що відбудеться в суботу, 1-го червня, о год. 7-ій вечора, в залі Українського Народного Дому в Ірвінґтоні, Н. Дж.

В цьому концерті виступить співачка Ія Маньок-Грицай, вокальне мистецтво якої є признане інтернаціональною фаховою критикою. Вона має за собою ряд численних концертів в Бразилії, де співала зі симфонічною оркестрою, в радіо і в телевізії. Її вирізнено з багатьох співачок, щоб запросити до виступу на ґаля-концерті в честь бразилійського президента.

Другим солістом цього вечора буде скрипаль Рафаїл Венке, відомий зі своїх виступів по більших містах Америки — Ню Йорк, Нюарку, Філядельфії, Дітройті, Клівленді, Ґренд Форкс і інших. Композитор Володимир Грудин присвятив Рафаїлові Венке свою знамениту сонату для скрипки і фортепіяну, яку скрипаль виконував багато разів з великим успіхом.

На цьому концерті виступить також концертова піяністка Дарія Гординська-Каранович, абсольвентка Віденської музичної академії і фіналістка віденського конкурсу піяністів (1933). Вона має за собою цілий ряд визначних особистих концертів у таких містах, як Львів, Варшава, Зальцбург (Моцертеум), Берлін, Прага, Брно та інші.

УОКЦентр у Філядельфії починає розбудову

Філядельфія. — Впродовж п'ятьох років жертвенна громала Філядельфії й околиці зуміла закупити імпозантний будинок Українського Освітньо-Культурного Центру, вдержати його коштом приблизно 80,000 долярів річно і сплатити його великий мортґедж.

З початком червня почнеться розбудова УОКЦентру для кращого служіння українській громаді. На першому пляні є поширення паркувальної площі, паркан навколо цілої посілости і довго очікувана вітальня, яка зможе привітно гостити чисельних присутніх.

Намічено почати цю працю уже в червні.

У суботу, 1-го червня ц.р., о год. 6-ій вечора відбудеться відповідний церемоніял, який запише в історію УОКЦ початок його розбудови.

Зараз після церемоніялу, відбудеться товариська зустріч добродіїв Центру — членів Клюбу 700, під час якої буде перший виграш, в якому кожний член Клюбу матиме змогу виграти 5,000 дол.

Дирекція УОКЦентру запрошує громадянство Філядельфії і околиці до участи. Вступ вільний.

ПРЕЗИДЕНТ ПРОПОНУЄ ПОДАТКОВУ РЕФОРМУ

Вашінґтон. — Президент Роналд Реґен виступив тут у вівторок, 28-го травня ц.р., з новим пляном податкової реформи, який його Адміністрація передала в середу, 29-го травня, у формі 500-сторінкової книжки, до розгляду і прийняття обидвом палатам Конгресу. Виступ Президента передавали по телевізії головні телемережі, які опісля дали також можливість речникам демократичної більшости в Палаті Репрезентантів відповісти на пропозицію Р. Реґена безпосередньо після його виступу.

Президент назвав свій плян „майже революційним кроком, який має забезпечити краще майбутнє З'єднаних Стейтів Америки" і дати можливість американському народові, зокрема його найбіднішій і середній верстві, підвищити свій життьовий рівень та дати краще відчуття безпеки для багатьох мільйонів американців.

Дотеперішню податкову систему президент Р. Реґен назвав несправедливою і категорично вимагав змін по лінії пропозицій Уряду. При тому він закликав американський народ допомогти йому — телефонами, листами і телеграмами до членів Конгресу, особистими розмовами, тощо, перевести цей законопроєкт в обидвох палатах. Жартома Президент відмітив, що для виповнення дотеперішньої федеральної податкової форми 1040 навіть сам Айнштайн потребував би допомоги.

Згідно з пропозицією Уряду, особи, які заробляють до 12,000 долярів річно, взагалі будуть виключені від плачення федерального податку, особи із заробітком від 12-25,000 долярів платитимуть від 25-35 відсотків менше. Адміністрація подбала також про поліпшення ощадностей, особливо пенсійного фонду IPA. Новий плян передбачає заощадження аж до 4,000 долярів річно, звільнених від федерального податку. Найбільше з пропонованих полегш скористали б мабуть малі підприємства, яких в ЗСА є приблизно 15 мільйонів, а також ветерани усіх війн, які, на думку президента Р. Реґена, дали „нашій країні дуже багато, а деякі власну кров".

Очевидно оливні, газові й інші великі компанії та корпорації будуть змушені нести більший, як досі, тягар, бо, як кажуть податкові спеціялісти, дотепер діялась несправедливість — особи і малі підприємства платили часто великі податки, а великі компанії і корпорації мали великі більйонові зиски, від яких вони платили дуже мало податків.

Відповідаючи на пропозицію Президента речник демократів, конгресмен Ден Ростенковскі з Іллиной, голова Комісії способів і засобів в Палаті Репрезентантів у принципі погоджувався з Р. Реґеном, що такої податкової реформи потрібно хоч застерігався, що Конгрес може поробити деякі незначні зміни у законопроєкті.

М. ҐОРБАЧОВ НАЗВАВ ЖЕНЕВСЬКІ ПЕРЕГОВОРИ „БЕЗПЛІДНИМИ"

Москва. — Генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Ґорбачов влаштував тепле прийняття для Віллі Брандта, колишньої канцлера західньонімецького уряду і лідера соціял-демократичної партії та заявив йому, у присутності багатьох інших совєтських й німецьких офіційних осіб, що женевські переговори між делеґаціями З'єднаних Стейтів Америки і Совєтського Союзу є „безплідними" і тому треба застановитися над новою тактикою.

На окремій авдієнції М. Ґорбачов говорив з Брандтом біля п'яти годин і цю зустріч дуже розголошували совєтські засоби масової інформації. Західньонімецькі представники, які супроводжають Брандта в його поїздці до Совєтського Союзу, заявили кореспондентам, що совєтські речники, зокрема М. Ґорбачов, прив'язують дуже мало уваги до переговорів в Женеві, якщо вони проходитимуть в дотеперішньому дусі. Не зважаючи на другу туру переговорів, яка починається в Женеві, в четвер, 30-го травня, совєтські лідери дуже скептично підійшли до цих переговорів, а Ґорбачов навіть відмітив, що без зміни настанови З'єднаних Стейтів Америки, самі переговори засуджені на неуспіхи. Чому? Цілком просто, — кажуть політичні спостерігачі і дипломати: Мос-

(Закінчення на стор. 4)

В СВІТІ

У ПОНЕДІЛОК, 27-ГО травня ц.р., Китайська Народна Республіка і Великобританія обмінялися ратифікованими документами про передачу Гонг Конгу під китайське керівництво в 1997 році, тобто за 12 років. Цей договір закінчить формальну британську контролю над Гонг Конгом. Заступник міністра закордонних справ КНР Зу Нан і британський амбасадор Ричард Еванс відкрили свіжу пляшку шампанського і випили за тривалість договору і закінчення спору. Населення Гонг Конгу матиме змогу на протязі чергових 50 років практикувати дотеперішній спосіб життя, хоч знаючи характер комуністичної системи, політичні спостерігачі не вірять в ці обіцянки Пекіну.

МІЖ ІРАНОМ Й ІРАКОМ знову розгорілася війна, тим разом повітряні сили обидвох країн винищують міта і цивільне населення бомбленням, обстрілом ракет й іншими способами. Ворожнеча загострилася після невдалого атентату проіранських мусулманів на кувайтського еміра, що його виконали члени з партії фундаменталістів, яка у війні з Іраком підтримує повністю аятоллу Хомейні.

ЛОНДОНСЬКА ПОЛІЦІЯ арештувала молодого мужчину, прізвища якого не подається до загального відома, який намагався перелізти огорожу до Кенсінґтонського палацу, лондонського приміщення принца Чарлза і принцеси Діяни. Очевидно, він не дістався до середини подвір'я, бо перескакуючи огорожу він включив алярмову систему і був заарештований охоронцями палацу. Британська державна служба безпеки Скотленд Ярд веде тепер слідство, щоб встановити, які були мотиви молодого мужчини.

ПІВДЕННА І ПІВНІЧНА Корея розпочали між собою розмови, щоб встановити чи взагалі існують будь-які підстави для злуки обидвох частин Кореї в одну державу. Першою фазою доброї волі мала б бути співпраця на різних відтинках, зокрема торговельному і культурному. До цієї зустрічі і розмов прислухаються політики в різних країнах світу, бо домовленість обидвох Корей може встановити прецедент для інших, розділених на дві країни, що сталося у наслідок Другої світової війни.

В АМЕРИЦІ

НА ПОДВІР'Ї БІЛОГО ДОМУ в суботу, 25-го травня, відбулися незвичайні тенісово змагання. Президент і Перша Лейді запросили взяти участь в турнірі багатьох відомих осіб ЗСА. На запрошення відгукнулися артисти Брук Шілдс, Том Селлек, Джан Форсайт, державний секретар Джордж Шулц та багато інших. Ненсі і Роналд Реґен не належать до завзятих прихильників тенісу, але змагання в Білому Домі були організовані не з любови до спорту. Тенісовий турнір привернув увагу багатьох гостей, які заплатили солідні гроші за входовий квиток. Було зібрано 450,000 долярів, які передані у Фонд боротьби з наркоманією в ЗСА, організатором і почесним предсідником якого є Ненсі Реґен.

МОРЯК МАЙКЛ ВОКЕР з літаконосця „Німіц" був доставлений у суботу, 25-го травня, з Ізраїля, де перебував літаконосець, на військово-повітряну базу Ендрюс. Агенти ФБІ вивели його з літака в наручниках і повезли в невідомому напрямі. М. Вокер буде перебувати в тюрмі біля Балтимору, де його будуть допитувати. У вівторок, 28-го травня, відбувся перший допит М. Вокера, якого, як і його батька Джана Вокера, посуджують у шпигунстві в користь СССР.

ЛЕТУНИ АМЕРИКАНСЬКИХ військово-повітряних сил Метью Голлі і Кетрін Ґаллен робили в суботу, 25-го травня, навчальний полет в районі Шелтер Айленд Бей. Раптом мотор їх винищувача почав горіти. М. Голлі спрямував літак до заливу, щоб вискочити з парашутом. Але підлетівши до заливу, він побачив, що на його поверхні знаходяться десятки моторових човнів, яхт. Було очевидно, що якщо літак впаде у воду, то багато з тих, хто приїхав сюди провести свій вікенд, загинуть. І тоді М. Голлі вирішив втримати літак в повітрі якнайдовше, щоб він впав поза територією відпочинку. Наказавши другому льотчикові скакати з парашутом, Голлі продовжував летіти на літаку, який горів. Коли нарешті він вирішив сам скакати, було вже пізно: літак був так низько над водою, що парашут не встиг розкритися. К. Ґаллен щасливо опустилася на воду, а герой-льотчик загинув, рятуючи життя людей, що відпочивали на морі.

Відбудуться наради комендантів пластових таборів

Ню Йорк. — Крайова таборова комісія, під проводом пл. сен. Ніни Самокіш, влаштовує в суботу, 1-го червня ц.р., тут в Пластовому Домі наради комендантів цьогорічних пластових таборів та членів їхніх булав. Наради розпічнуться о год. 1-ій по полудні.

В програмі нарад: гутірки — Наталія Соневицька — зразок комендантки юнацького табору, Петро Содоль — зразок коменданта юнацького табору, Ока Грицак — комендантка новацького табору, А. Тершаковець (юначка) — „Що я сподіюся від проводу пластового табору?", Тарас Певний (юнак) — „Якого коменданта бажав би я мати на пластовому таборі", крайові коменданти Христя Ковч і Юрій Тарасюк — програма і плянування таборових зайнять.

В УЛМК Є. СТАХІВ РОЗПОВІСТЬ ПРО УКРАЇНСЬКІ ДНІ В ЄРУСАЛИМІ

Ню Йорк. — Українсько-Єврейське Товариство повідомляє, що в п'ятницю, 31-го травня ц.р., в годині 7-ій вечора, тут у приміщенні Українського Літературно-Мистецького Клюбу, при 136 Друга авеню, Евген Стахів подасть звідомлення про Українські Дні в Єрусалимі.

АЛЬМАНАХ УНС НА 1986 РІК

Редакція „Свободи" вже почала підготову видання Альманаха УНСоюзу на 1986 рік. Матеріяли можна надсилати до 16-го червня 1985 року.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N J 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Півмільйона на книгу про Україну

Як про це було вже повідомлення („Свобода" з 25-го травня ц.р.) — на ювілейному З'їзді Товариства Українських Професіоналістів і Підприємців Канади в Едмонтоні, Альберта, Канада, в минулому тижні проголошено, що провінційний уряд Саскачевану признав 225,000 дол. на видання другого тому англомовної Енциклопедії Українознавства. Одночасно уряд провінції Манітоби заявив, що він складає таку саму суму на видання третього тому цієї енциклопедії. Перший том, виданий на переломі минулого й цього року, вже вичерпаний і готується його друге видання. Щоб широко не повторяти згаданої вістки у „Свободі", згадаємо тільки коротко, що на бенкеті того з'їзду, на якому засіли за столами 580 гостей, між ними багато провінційних і федеральних міністрів, промовляв прем'єр Канади Браєн Малруні, той сам, який виступав був на ІУ СКВУ у Торонто. На обіді наступного дня промовляв прем'єр провінції Альберти Пітер Логід. Учасники з'їзду були також гістьми посадника Едмонтону Лоренса Дікура.

Усе це було можливе тільки в Канаді. Та знаменна подія пригадала ще раз, що українці в Америці не можуть дорівнювати своїм землякам в Канаді нічим — ані своєю організованістю, ані своїм підприємливим конструктивним хистом, ані своїми впливами у федеральних і стейтових (провінційних) властях, ані конкретними реальними вислідами своєї праці. В усіх цих ділянках життя українці в Америці стоять далеко позаду своїх канадських земляків. Навіть у харитативній ділянці ми не всилі рівнятися з канадськими українцями, бо на всьому просторі Америки між двома океанами нема ні одного такого дому для старших, немічних і хворих людей, як дім ім. Івана Франка в Торонто чи як Дім для старших осіб в Едмонтоні, що його директора Богдана Шупякевича обрано на тому З'їзді на нового голову Українських Професіоналістів і Підприємців Канади. Далекі від самобичування і свідомі також поважних осягів української громади в Америці, як, наприклад, Український Науковий Інститут Гарвардського Університету чи зразкове зорганізування і переведення Першого Конґресу вільних українців у світі в Ню Йорку в 1967 році, мусимо з жалем визнати такий сумний факт, що саме в українській громаді в Америці настав і далі існує найбільший розлад, — саме на терені Америки прийшло до занепаду тієї — хоч ще не на 100 відсотків, то все ж найкраще можливої консолідації політичних сил актом створення Державного Центру УНР з червня 1948 року, — і з почуттям сорому, що у Ню Йорку, метрополії світу, де найбільше скупчення українських людей — немає досі ні одного, репрезентаційного українського ресторану і нема ні одної такої великої залі, де можна би переводити карнавалові балі й вечерниці, не шукаючи приміщення у чужих. Смуток огортає, коли прирівнювати нас до торговельно метких греків, китайців чи пуерторіканців.

Це надзвичайно широка і складна проблема, бо вона стосується великих і малих справ, включно з тією найбільшою, якою є традиційний феномен, що український нарід з тисячолітньою християнською культурою, великою територією і традицією своєї держави у трьох різних періодах історії — тепер, наприкінці XX сторіччя, не має своєї вільної, ні від кого незалежної держави. Головну причину цього трагічного факту один наш учений психолог вбачав у „намулі неволі", у такій психіці, яка зформувалася під тиском щораз нових окупаційних сил. Але, коли йдеться про вужчу тему, яка дала товчок до цих завваг, то чейже українці в Америці та українці в Канаді зліплені з цієї самої національної глини. А проте яка, — як вказано вгорі — між ними різниця!

Тут можемо потішати себе, що в Канаді не появився би перший англомовний том гаслової Енциклопедії Українознавства ані призначення в минулому тижні півмільйонової суми на видання двох дальших томів, якби у 1963 році не появився був перший том і в 1969 році другий том загальної амгломовної Енциклопедії Українознавства під редакцією проф. Володимира Кубійовича і коли би на те історичне культурне діло Український Народний Союз не дав був кругло 300,000 долярів — сьогодні це більше як півмільйона.

Українські професіоналісти і підприємці Канади мали знову великий успіх. Цій їхній організації та всій канадській громаді належать вислови великого і щирого признання від усіх їхніх земляків з Америки. Далекий Едмонтон в провінції Альберта в Канаді став вже раніше осідком нового великого Українського Культурного Центру, у Альбертському університеті існує Канадський Інститут Українських Студій — і духовий зв'язок усіх українців, тим паче у світі науки, не знає віддалі, не знає географічних меж.

Юрій Р. Рибак

НА МАРҐІНЕСІ ПРОФСПІЛОК

Соціяльні і політичні структури підіймаються і спадають у залежності від умовин. Тяжко собі уявити стан робітництва, скажімо, у ЗСА якщоб не булозорганізованого робітництва. Не зважаючи на деякі недемократичні методи і не зовсім раціональні домагання осягнено високий життьовий стандарт членства.

З другого боку у робітничому світі завважується повний анахронізм, бо висоту винагороди не вирішує рід праці а потужність профспілки. Сильна позиція профспілки — це вислід Індустріяльної Революції, яка роки тому, змусила до реакції робітників, які не хотіли бути бездушними роботами, а людьми з правом до життя... Відносини, які колись панували на ринку праці і у заводах, змінились, а питання гідности людини стає основою міркувань та переговорів. Діяльність профспілки поволі з бойової позиції переходить на мирну співпрацю з працедавцем, і вони спільно стараються розв'язувати питання існування, і щораз більше фірм до свого проводу вводить представників праці — робітників.

Захиталась теж потуга провідників, бо коли вони нині заявляють політичну піддержку кандидатам на урядові пости, то це не конче означає однодушність членства. Пригадаймо недавне минуле, коли половина голосуючих членів профспілок ЗСА і одна третина у Великобританії голосували за кандидатами: президентом Реґеном та прем'єром-міністрів Маргарет Тачер, які не втішались популярністю проводу профспілок.

Часто читаємо у пресі як довголітні провідники праці нарікають на Уряд ЗСА чи Японію, мовляв, вони є причиною занепаду числа членів профспілок, одначе це явище не є лиш домашнього характеру, воно є загальносвітове, яке покриває 150 країн. Ось кількість членства у ЗСА зменшилось на 5 відсотків, що є значно менше ніж у Італії (10 відсотків) та Великобританії (20 відсотків). Одна із причин є в тому, що праця „зникає" в одній країні і цей сам рід „зявляється" в іншій. Це явище завважується у пересуненні праці з індустріяльних країн до нерозвинених, де ціна на працю є нижча, а якість і продуктивність вища. Це все є тому, що не лише існує більша дисципліна, але й відчуття гордости на працю поодиноких робітників.

В останніх виборах на Президента держави американські профспілки зазнали велику політичну поразку , хоча була велика мобілізація робітників і витрати мільйонів долярів на виборчу кампанію. Ця невдача звернула увагу на це, що політична активність — це не єдина розв'язка робітничого питання. Стало теж зрозумілим, що треба посилити саму акцію приєднання нових членів. У зв'язку з цим звертається більш уваги на виховання нових організаторів, на більш обережний вибір об'єктів, наприклад, на малі підприємства. Примінюється теж нову організаційну техніку, бо, як виглядає, старі арґументи стали вже таки пережитими і, базуючись на них, важко переконати молодих людей про доцільність робітничого руху. У ділянці нової техніки вербування вживатимуть засоби, які примусять працедавця піти на уступки, як, наприклад, натиск на доставців і фінансистів підприємства у випадку непорозуміння чи суперечки.

Урядова статистика потверджує, що загальний спадок у членстві профспілок спричинила теж велика неспроможність зорганізованої праці заповнити ряди колишніх працівників завмираючої тяжкої індустрії новими ще незорганізованими особами з ділянки услуг, що розвивається дуже скоро.

У галузі високої технології — згідно з асоціяцією американських електроніків у 1982 році на 1,900 компаній лише 90 мали контракт праці, а у роках від 1977 до 1982 профспілки програли 37 на 44 виборів. З цього — висновок, що працівники не дуже ентузіястично захоплюються ідеями зорганізованої праці і часто густо залишаються „вірними" своєму працедавцеві. Очевидно, що тут теж діє політика і працедавець — ради свого існування — старається дати кращі умовини праці і заробітку, ніж профспілка могла б виборити. У тих випадках важливе значення мають додаткові винагороди у формі забезпечення на життя чи здоров'я, пенсійний фонд, довжина ферій, надгодинова винагорода тощо.

Якби не було, — не легко приходиться профспілкам зміняти методи праці, головно тоді, коли її провідники займають позиції довгими роками і не видять, що довкола них діється. Молоді провідники ще не мають повного голосу в рішеннях і вільної руки в присднуванні нових членів, а це дуже важливе, бо часто молодий знає краще як підійти до молодого і має кращі відчуття довкілля, в якому живе, бо не інтерпретує його поглядом минулого. З другого боку — молодим потрібна теж практика старших, тому і думаємо, що американська профспілкова проблема потребує реорганізації, де би дві течії зустрілись і діяли не в користь одиниці, а добра загалу. Іншими словами не вирішували, що лише корисне для члена профспілки, але для всієї економіки країни.

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Лев Яцкевич

Чи можна подолати смерть ?

Роберт С. Еттінгер, професор фізики з Гайленд коледжу в Дітройті, твердить, що так! На його думку, замороження померлої людини в хвилині її клітинної смерти (припинення биття серця, віддихання або припинення хвиль мозку) може затримати клітинну смерть.

Неповоротна дегенерація, чи пак розклад індивідуальних клітин людського тіла завершується щойно два дні після клітинної смерти.

У своїй книжці „Проєкт безсмертности", опублікованій в 1964 році, він пише дослівно, що „біологічна смерть залежить, не тільки від стану людського тіла, але також від стану медичних наук. І тому сьогоднішній небіжчик може бути завтра медичним пацієнтом.

З цього висновок, що якщо ми потрапимо тільки зберегти померлого від розкладу, то в недалекій майбутності можна буде його вилікувати — з усіх недуг, включно з недугою старіння".

Відлунням його сміливої теорії було новооснование підприємство в Сан Франсіско „Крейоспен, Інк." (Cryo-Span, Inc.), що виводиться від грецького слова кринос — холод, власник якого Кертис Гендерсон заморозив у 1967 році кільканадцять трупів, що мали надію колись воскреснути. Віруючі в цю можливість були переконані в тому, що замороження тіла по смерті становить першу серйозну спробу подолання смерти та осягнення фізичної безсмертности. Скептики, вважають замороження обманом та „доїнням" кишень померлих та їхніх родин.

Для більшості людей замороження становить домену наукової фантастики, щось містерійне, а одночасно інтригуюче.

Першою замороженою людиною став проф. Джеймс Г. Бедфорд, у віці 74 років, який помер на пістряка легенів. Його заморозив в пливкому азоті, в металевому барабані, подібному до нагрівника теплої води, Роберт Ф. Нелсон, партнер Гендерсона, який до речі, описав всі деталі цього замороження в книгу п. з. „Ми заморозили першу людину". Рік пізніше, Кертис Гендерсон оснував окремі „заморозні" підприємства в Ню Йорку, Фініксі та Філядельфії. Досьогодні 16 заморожених трупів в станіолі, завішених у пливкому азоті, очікують вічности. Їх всіх з'єднала в посмертній мандрівці у вічність, спільна любов життя, яке вони не хотіли залишити навіть по смерти. До речі, вони всі були різного віку, від восьми до 74-го року життя, три належали до різних релігій, мали 10 різних звань та декілька різних історій недуг (розладу серця, пістряка, недуги нирок, недуги наднирковиx залоз тощо, а навіть один з них покінчив самогубством. Половину з них заморожено на їх власне бажання, другу половину на бажання їх родин. У тому випадку, можна уявити собі, коли їх збудять за 100 років (якщо це стане колись дійсністю?..). У випадку восьмирічної Дженев'єф де ля Потері, коротке життя якої закінчив пістряк нирок, можна ще зрозуміти біль батьків та їх бажання продовжити її короткотривале життя. Але чим пояснити собі бажання 64-річної людини вернутись знову до життя у її старечому віці? Мабуть надією на відмолодження.

Реалістично беручи, шанси на життя тих всіх заморожених людей — дуже мінімальні, з уваги на те, що більшість з них були заморожені в сильно пошкодженому стані. Деякі, навіть кілька днів після їх клінічної смерти.

Своякі тих всіх людей підсвідомо здають собі мабуть справу з нереальности цілої ідеї замороження, але психологічно, вони їх не вважають померлими, але радше в стані „завішеного збудження". Цей нереальний евфемізм — легший до стравлення, як ціла процедура похорону. З лікарського боку, існує також ціла низка застережень. У першій мірі, відносно ступеня пошкодження клітин в часі замороження та відмороження. А тепер, як представляється справа фінансування замороження, кошту надзору та щомісячної зміни пливкого азоту. Порівняймо цей кошт з похороном. Середній кошт похорону дорівнювався (на переломі 60-их років) 1,500 дол, і 25 дол. річної оплати за опіку над гробом. В порівнянні з похороном, кошт замороження, в тому часі, дорівнювався 5,500 дол. + 1,000 дол. річно за „опіку" над замороженим, чи замороженою. За 100 років, це коштувало б родині замороженого 105,500 дол. Цей кошт у 80-их роках був би щонайменше у тричі більший. І він, мабуть, став холодною водою на голови родин кандидатів на замороження а у висліді причиною банкрутства так гарно започаткованих „заморозних" підприємств...

Ці рядки хочемо закінчити дотепом про одного кандидата на безсмертність, що перед замороженням вклав на своє конто в банку 1,000 дол. Коли його за 100 років збудили, він задзвонив з публічного телефону (якщо такі в тому часі існували) до свого банку та схвильований запитав скільки він тепер має на своєму конті — 7 мільйонів відповів хтось, але в тому моменті телефоністка перервала розмову словами: „Please, deposit 25,000 for the next minute".

о. Михайло Кучмяк, ЧНІ

950-ЛІТТЯ ПРОГОЛОШЕННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ ЦАРИЦЕЮ УКРАЇНИ-РУСІ

(З приводу прощі до святих місць в Европі, напередодні святкувань 1000-ліття Хрищення України)

„Мадонно, Ти така велика й стільки в Тебе сили,
Що хто бажає ласки й не спішиться до Тебе,
У своїм безумстві хоче літати безсилий".

(Данте, Рай XXXIII).

Безсмертні слова, що їх написав великий італійський поет Данте, вже в п'ятдесят літ після прийняття християнства, проголосив урочисто великий київський князь Ярослав Мудрий, син св. Володимира Великого, у церкві Благовіщення Пресвятої Богородиці в Києві, коли віддав Русь-Україну під покров Пресвятої Богородиці. „Людей своїх і город, віддав святій, всеславній і скорій на поміч християнам, Богородиці, що Її і Церкву збудував на великих воротах, на ім'я першого, богородичного празника, святого Благовіщення, щоб те саме поздоровлення, що його проголосив ангел Пречистій Діві, було і цьому городові". (Слово київського Митрополита Іларіона). Український народ майже 950 літ проявляє у своєму многострадальному житті — набожність, вірність і гарячу любов до своєї небесної Володарки. Особливо сьогодні треба призадуматися над Її високим володінням, а це на те щоб ще з більшим довір'ям зблизитись до Неї — як до нашої могутньої Заступниці і Покровительки в усіх хвилинах нашого туземного життя. Пресвята Діва Марія — це вічний Покров нашої Церкви, нашого народу та християнських душ.

Паломництво, що його переводиться в життя, за посередництвом і старанням Бюра Подорожей „Скоп", уже при кінці цього літа, має на меті обновити нас у святій вірі св. Великого Володимира, та зміцнити ласку нашої віри, що її завдячуємо Богоматері. Відомо ж, що всі ласки та благодаті спливають почерез Матір Божу.

У всіх дотеперішніх зверненнях нашої Церкви, а востаннє із заклику сл. п. Блаженнішого Верховного Архиєпископа і Кардинала Мирослава Івана Любачівського — паломництво за своєю важливістю змісту, займає перше місце.

Церква Христова на землі знаходиться в тісній сполуці з Церквою небесною, а виявом цієї сполуки-єдности між ними є молитва віри і любови. „Але ви приступили до гори Сіонської і до міста Бога живого, до Єрусалиму небесного і до десятків тисяч анголів і до Церкви первороджених, на небі написаних і до Судді всіх, — до Бога і до духів удосконалених праведників і до Посередника Нового Завіту, — до Ісуса й до покроплення крови, що краще промовляє, ніж Авелева" (До Євреїв, 12, 22-24).

Наша земна Церква шанує та молиться до Божої Матері. Її Син та Господь, розп'ятий на хресті, побачивши Матір та ученика, сказав до Матері: „Жено, це Син Твій!". Потім каже ученикові: „Це Мати твоя!" (Йоан 19, 26-27). Цим Христос усиновив Матері Своїй не Йоана, а всіх своїх учеників, а з ними й усіх християн, всіх людей земної кулі. Божа Мати стала однаково близька Богові і людям. Як Мати, Богородиця хотіла, щоб Син приналежав Їй, а рівночасно знала Вона, що як Син Божий, Христос належить усьому світові. Вона, що страждала за життя Сина, поділяла Його муки на хресті і поклала змучене Його тіло до гробу, — все це чисто людське і таке близьке нам. І кому тоді, як не Пречистій зрозуміти наші страждання, кому, як не Їй бути Заступницею за нас перед Богом.

Віра св. Володимира так скоро прийнялася і так скоро вкоренилася в Україні, бож могутній, небесний Покров Богородиці простягався над Українською Церквою, хоронив її від небезпек, скріпляв Христового духа в нашому народі та провадив той народ шляхом Божої правди. Український народ, що відзначався побожністю, негайно пізнав та відчув серцем, де його щастя, сила та допомога. І сьогодні, не зважаючи на жахливі переслідування в нашій країні, не зневірився український народ. Не завелися і князі та бояри, не завелись і хоробрі воїни, не завівся і князь Володимир Великий, що в битві під Васильковим, біля Києва, спасся від полону, перемігши печенігів при помочі Пречистої Богородиці. Пресвята Богородиця допомогла князеві Ярославові Мудрому перемогти печенігів, а славному князеві Володимирові Мономахові та князям Ігореві та Мстиславові зовсім розгромити половців. У довір'ї до своєї Володарки не завелись і українські гетьмани та козацтво. В ХУІ сторіччі лицарі-запорожці славлять Пречисту, як свою Опікунку. Будують вони на Січі в її честь церкву святої Покрови. По нещасливій битві під Полтавою (1709) частина запорожців, утікаючи перед пімстою лютого російського царя Петра і покидаючи в поспіху рідну землю, не

(Закінчення на стор. 4)

Володимир Барягура

ЯК Я ЇХАВ ДО АМЕРИКИ

I

Ашшаффенбурзькі табори переміщених осіб („ДП") в Баварії, Німеччина, не зазнали страхіття людоловства, тобто насильного вивозу „на родіну" втікачів перед російсько-большевицьким терором. Директором таборів, а було їх кілька — „Піонери", „Артилерія", „Ля Ґардія" „Боа Брюле", був англієць, який завідував цілістю при допомозі українських комендантів окремих таборів і орієнтувався в ситуації. На кількакратні домагання совєтських репатріяційних місій він відповідав, що мешканці підопічних йому таборів не бажають собі зустрічів із представниками большевицької влади і не допускав їх на терен таборів. На їх арґументи, мовляв, між біженцями є воєнні злочинці й коляборанти він офіційно заявляв, що всі жителі таборів перевірені й між ними немає проступників.

Раз трапилося, що авто з совєтчиками в супроводі американської МП і німецької поліції в'їхало на терен одного з таборів. Довкола зібралася юрба таборовиків і голосними вигуками протестували проти присутности небажаних відвідувачів. Коли це не помагало, молодь перекинула совєтське авто, залишаючи в спокою американський „джіп" і німецьке поліційне авто. Хоч-не-хоч, інтрузи мусіли покинути терен табору.

Хоч найбільша загроза, тобто примусовий вивіз на „родіну", була виелімінована, проте пожильців таборів чекали ще й інші труднощі, турботи, загрози й непевності, як далі бути. Треба було ще пережити різні „Скиллі й Харибди", поки дістатися на чисті води океану. Ці проблеми вигинули з хвилиною, коли проголошено, що табори переміщених людей мають бути зліквідовані. Зарисувалися різні можливості: 1) добровільний поворот „на родіну"; 2) включення в німецьку економіку; 3) виїзд до різних европейських і заокеанських країн — Бельгії, Франції, Англії, Тунісу, Марокко, Венесуелі, Бразилії, Арґентини та до мрії всіх біженців — ЗСА, Канади й Австралії.

Але, щоб дістатися до будь-якої із тих країн, кандидат на виїзд мусів перейти „просіяння через сито", тобто відбути „скрінінґ", строгу перевірку надійности. Передумовою допущення до переслухання „консулем", як популярно називали урядовців, які вели допит, було виказатися посвідкою місцевої поліції, що кандидат не допустився проступлення закону, що не був арештований чи засуджений. Другою передумовою дістатися до вимріяних країн поселення, було посідання „афідавіту", який стверджував би, що кандидат має „спонзора", який бере його під опіку, забезпечує йому утримання, приміщення та працю, щоб новоприбулий не став тягарем країни поселення. Третьою передумовою було ствердження лікаря, що фізичний і психічно-ментальний стан кандидата задовільні.

Інші країни, як Бельгія, Франція й Англія не вимагали „афідавітів" і „спонзорів", бо вони потребували дешевого робітника до найчорнішої праці — в копальнях вугілля, хліборобстві, тяжкій індустрії. Австралія теж не ставила тих передумов, зате кандидат підписував заяву, що два роки виконуватиме призначену йому урядом працю, а після відбуття контракту стане вільною людиною. Австралія була вигідна ще й тим, що приймала без труднощів членів І Дивізії УНА.

Хто не мав надії на „афідавіт" і „спонзора" зі ЗСА чи Канади, їхав до одної із менш догідних країн. Але перші вістки з Бельгії й Франції та з країн Південної Америки були невеселі. Праця тяжка, заробітки низькі, умови праці незавидні, відносини несприятливі, вигляди на організоване національно-громадське життя малі. Через те люди не спішилися на виїзд до цих країн і терпеливо ждали на Боже милосердя. З другого боку ІРО натискало, бо реченець його компетенцій кінчився...

Завданням „скрінінґу" було перевірити, чи: кандидат на виїзд не є: 1) воєнним злочинцем, 2) звичайним проступником, 3) коляборантом, 4) членом ворожої агентури чи розвідки, зокрема совєтської, 5) членом Дивізії, 6) тягарем для економіки країни поселення через непрацездатність, фізичну або психічну недугу.

Мені пощастило знайти в Америці „спонзора" й отримати „афідавіт". Спонзором була сестрінка моєї дружини, яка недавно прибула до Ню Йорку й ледве животіла на скромній праці „клінерки" в готелях чи „офісах".

З тремтячим серцем пішов я на „скрінінґ". „Консул" був людина привітна, лагідна, чемна й вирозуміла. На дусі піднесла мене перекладачка Ірина Лаврівська, яка своєю усмішкою й свобідною поведінкою уводила атмосферу відпруження. Після кількох стереотипних питань „консул" прибив на моїх паперах печатку, що я людина надійна на виїзд до ЗСА.

Але це був тільки перший етап пересіву. Чекали мене ще два, куди густіші „сита".

Усе таки я був піднесений на дусі. Щасливці, які успішно перебули перший „скрінінґ", дістали доручення готуватися до перехідного табору в Швайнфурті, де відбувався другий „пересів", вислід якого рішав, чи кандидата „забракують", чи вишлють на останній етап до портового міста Бремену, де після остаточного „скрінінґу" зможе завантажитися на корабель і відплисти до ЗСА.

Таборові умільці робили скрині й валізки, за які правили високі ціни грішми, чи в „натурі". Врешті прийшов очікуваний час. Військові вантажні авта забрали наші клунки з „мізерією", жінок із дітьми посадили на окремі авта з лавками, мужчинам наказали приміститися на клунках. Так заїхали ми до Швайнфурту. Тут призначено нам кімнати. Сінники мусіли ми „набивати" самі твердою соломою. Харчували нас у спільній кухні під управою німецьких кухарів. В таборі була бібліотека, де можна було позичати книжки й на місці читати газети. Час-від-часу були розваги — кінофільми, концерти різних національних груп, спортові змагання, дужання атлетів, спортові гри, товариські забави, танці.

Від ранку до пізнього вечора гули гучномовці, заповідаючи різні розпорядження таборової управи, переселенчої комісії, вістки поіменно викликали на „скрінінґ" чи на виїзд до Бремену. Врешті й мене покликали до „консула". Входжу до почекальні. Секретарка англо-й німецькомовна просить сідати. При столі побачив я старшого дядька, похиленого над велетенською мапою Галичини. По вигляді й одягу, пізнаю що це людина з східніх областей України.

(Продовження буде)

ЄГИПЕТСЬКИЙ МІНІСТЕР оливної продукції Абдуль Гаді Канділь, перший міністер, який на протязі останніх років відвідав Ізраїль, прихильно висловився про розмови з ізраїльськими урядовими речниками в Єрусалимі і заявив, що така зустріч значно допоможе поліпшити відносини між Єгиптом і Ізраїлем. Крім того він привіз особистого листа від президента Єгипту Госні Мубарака для прем'єр-міністра ізраїльського уряду Шімона Переза. Між Ізраїлем і Єгиптом панують тепер дружні відносини.

ТУРЕЦЬКИЙ ЦЕНТРАЛЬНИЙ уряд наказав замінити вийнятковий стан в Анкарі й багатьох інших містах країни, станом поготівля і передати контролю над населенням в руки цивільних політиків, відтяжуючи тим самим військовиків, які досі відповідали за втримання вийняткового стану в кріні. Проголошений в 1980 році вийнятковий стан залишиться в силі в 17-ох провінціях Туреччини, аж до часу поки там рада безпеки і парлямент не побачуть поправи ситуації, тобто припинення виступів проти центрального уряду і міжфракційної боротьби, яка дуже легко може перетворитися в громадянську війну, як це було в інших країнах.

ЖЕНЯ МЕНДЕЛЮК,

довголітній керівник української радіопередачі „Прометей" на багатокультурній радіовисильні CHIN — як також багатокультурній радіовисильні репортером у цьому 1985 році є виріжнена з усіх журналістів і за це дістала журналістичну нагороду.

Виріжнено її за журналістичний хист, як також одиноку жінку-репортерку багатокультурної радіовисильні CHIN у Торонто.

Українська громада Торонто щиро привітала популярну репортерку і побажала їй нових творчих успіхів на журналістичній ниві.

Доброчинець з Великої Британії

І. Волинець

Д-р О. Волинець

Сто тисяч німецьких марок переслав до Гарвардського університету українець що живе у Великій Британії. Це — д-р Омелян Волинець, щедрий жертводавець на потреби української науки та на підтримку Української Церкви.

Його бажанням є створити при УНІГУ окремий фонд для видання староукраїнських літописів великокняжої та козацької доби.

І такий спеціяльний імени д-ра Омеляна й Ірини Волинців фонд створено. Це постійний, нерушимий капітал, з якого кожнорічний прибуток з відсотків спрямовуватиметься на здійснення фундаторами окресленого проєкту.

Д-р Волинець звертається одночасно із закликом до своїх шановних колеґ — лікарів в Америці, як і до своїх жертвенних земляків, щоб спільними силами створили потрібну фінансову базу для видавання високої якости публікацій текстів основних старо-українських літописів в оригіналах та в перекладах на сучасну українську й англійську мови. „Не можемо пасивно приглядатися, — пише д-р Волинець, — як від нашого народу Москва грабує наші культурні скарби".

Зіставлення грошових пожертв д-ра О. Волинець дійсно імпозантне: 25 міль. італійських лір на потреби покійного Патріярха Йосифа, 10 міль. лір на обитель оо. Студитів біля Риму, 27,900 американських долярів на видавництво Енциклопедії Українознавства в Сарселі і 100,000 німецьких марок до Українського Гарварду.

О. Волинець народився в селі Селиська, повіт Березів, Галичина, 29-го травня 1907 року. Батьки, Тимотей і Марія, малоземельні селяни. Батько — громадський секретар і церковний дяк, просвітянин, що організував читальні „Просвіти" в довколишніх селах.

О. Волинець закінчив перемиську гімназію іспитом зрілости 1925 року. Наступного року був прийнятий на медичний факультет Краківського університету. Медичні студії завершив докторатом 1931 року, до 1939 року працював лікарем у Кракові.

Коли вибухла війна Гітлера проти Польщі, повернувся до рідного села. Під час виборів до Верховної Ради в Києві восени 1939 року був обраний депутатом до ради. Але замість до Києва пішов на Захід і в Горлицях відкрив лікарську практику. За те, що давав лікарську допомогу хворим жидам, був арештований 1940 року і запроторений до концентраційного табору в Освєнцімі. В 1944 році був перевезений до табору в Саксенгавзені. Там, 19-го березня 1945 року був засуджений на смертну кару. Рятунок від шибениці завдячує професійній солідарності гуманного німця — лікаря з адміністрації табору.

Перші повоєнні роки — це скитальщина в Німеччині, звідкіля 1946 року дістався до Італії. З польським транспортом прибув до Англії. В Лондоні в 1948 році, працював у практиці лікаря Якліньского, поляка з Ясла. Після його смерти д-р О. Волинець провадив свою лікарську практику на цьому самому місці до кінця 1976 року. З того часу живе в Лондоні як пенсіонер.

Д-р О. Волинець одружений з Іриною Глубоцькою, народженою в Перемишлі.

Цей визначний меценат ФКУ, вплативши до Гарварду 2,000-долярову пожертву в 1982 році, доповнив її тепер новим княжим датком, добре розуміючи, як це він пише в листі, що „українська наука у вільному світі має преважливу історичну місію — дати гідну й рішучу відсіч наступові нищителів української духовости й культури".

ФКУ

Тисячоліття: наради в Гарварді

Кеймбридж, Масс. — У середу, 24-го квітня ц.р., у приміщенні Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету (УНІГУ) відбулося надзвичайне засідання Президії Громадського комітету для здійснення Гарвардського Проєкту Тисячоліття, у присутності Владики Михайла Ґринчишина, екзарха Франції, що як відомо є секретарем Конференції Єпископів Української Католицької Церкви в справах Тисячоліття.

Приявними були: д-р Степан Ворох, голова комітету, д-р Володимир Баранецький, скарбник, та Богдан Робак, член Управи. Від Інституту були приявні: проф. Омелян Пріцак, директор; о. диякон Богдан Тарнавський, заступник директора у фінансових справах, проф. Юрій Григорій Грабович, голова слов'янського департаменту Гарварду, проф. Франко Сисин, д-р Богдан Струмінський, д-р Любомир Гайда (координатор УНІГУ у справах Тисячоліття), Лідія Стецик, секретарка Головної екзекутиви ФКУ, Ніна Пріцак, добровільна працівниця ФКУ, та докторант Борис Ґудзяк.

Засідання почалося звітом проф. Пріцака, що коротко подав стан праці над Гарвардським Проєктом по 24-го квітня ц.р.

1. Корпус української досекулярної літератури (до 1798 року).

Створено міжнародню редакційну колеґію, яка ще доповниться. Один відомий західній університет запропонував співучасть у виданні корпусу (текстова частина), і готовість грошової допомоги.

а) Серія текстів (40 томів, по біля 1,000 сторінок друку). Ціла низка томів підготовлена, або підготовляється:

(1) Літописи Княжої доби: Повість временних літ. Київський, Галицько-Волинський; видання близьке до закінчення. Редактор О. Пріцак.

(2) Твори митрополита Іларіона (1051); видання готується, редактор проф. Людольф Мюллер (Тюбінґен).

(3) Твори Івана Вишенського; проф. Фрікс із Берклі, Каліфорнія, погодився видати.

(4) Твори Іпатія Потія; проф. Т. Морозюк з університету Конкордія готовить том.

(5) Друга полеміка: Лев Кревза — Захарія Копистянський („Палінодія") — видання закінчується. Редактор О. Пріцак.

(6) Українська барокова поезія — том готує проф. Г. Роте (університет Бонн).

(7) Українська риторична література — том підготував проф. Олександер Горбач (університет Франкфурт).

(8) Українська граматична література — том підготував проф. О. Горбач.

Потрібно грошей на здійснення видань і на оплачення гонорарів.

б) Серія Перекладів на англійську мову (40 томів по біля 1,000 сторінок). Від 1-го листопада 1984 року працює два співробітники (д-р Богдан Струмінський і д-р Павліна Левін); 1-го березня 1985 року можна було запросити третього перекладача, д-ра Юрія Гаєцького.

Б. Струмінський перекладає „Палінодію" З. Копистянського (понад 1,000 сторінок; досі перекладено біля 400 сторінок).

П. Левін закінчила переклад „Патерикону" С. Косова (500 сторінок). Зараз розшукує потрібні нам стародруки у римських бібліотеках (вона запрошена на два місяці викладати в університеті Урбіно).

Ю. Гаєцький перекладає „Літопис" Самійла Величка. Досі переклав біля 80 сторінок.

Переклади літописів княжої доби уже підготовані: „Повість временних літ" у перекладі проф. Гораса Ланта потребує останньої редакції; „Київський літопис" — переклад закінчений проф. Т. Чижевською (Вейн університет); потребує останньої редакції; „Галицько-Волинський літопис" — наш інститут видав англомовний переклад проф. Юрія Перфецького (ЛяСаль коледж) ще у 1973 році; треба його достосувати до вимог серії.

Є домовлення з цілою низкою добрих перекладачів, але поки не буде фондів не можна їх анґажувати. Хоч ми почали працю тільки півроку тому, приблизно дві сорокових (біля 2,000 сторінок) уже виконано!

в) Серія перекладів на українську мову.

Покищо не можна було розгорнути великої діяльности з браку фондів. Готується підручна бібліографія вже існуючих перекладів на українську мову (наприклад, „Київський Патерик", у перекладі о. д-ра Атанасія Великого). Крім того проф. Вороняк з Американського університету у Вашінґтоні запропонував перейняти два видання перекладів Київського та Галицько-Волинського літопису зроблених св. п. Василем Пачовським.

2. Трьохтомник-довідник Тисячоліття Українського Християнства.

1. Історична частина; 2. Теоретична частина; 3. Практична частина; кожна по 500 сторінок. Намічена редакційна колеґія ще доповнюється. Встановлена міжнародна участь у виконанні проєкту. На те, щоб заключити договори з поодинокими авторами потрібно фондів. Без договору ніхто не зможе звільнитись від своїх біжучих обов'язків.

3. Міжнародна конференція для відзначення Тисячоліття Християнства Руси-України.

Конференція відбудеться у відомому місті в Італії при співпраці одного з найстарших університетів світу. Покликано до життя місцевий італійський комітет під проводом проф. Рікарда Піккіо (Неаполь), який уже відбув одне засідання. Дальші підготовчі справи вирішатимуться на засіданні в Італії при кінці червня ц.р. з участю проф. Пріцака. Вислано запрошення до біля 40 видатних, світової слави вчених Европи й Америки. Вже одержано 10 ентузіястичних відповідей. Наприклад один европейський визначний вчений зареагував в такий спосіб: „Я захоплений Вашим почином відсвяткувати Тисячоліття Християнства Київської Русі. Уявляю собі, що совєтське святкування буде підкорене і неясне. Тому, це самозрозуміло, що Український Науковий Інститут повинен нести прапор міжнародної науки з такої надзвичайної нагоди. Я вдячний Вам за запрошення, яке я радо і з гордістю приймаю..."

4. Катедра української релігійної думки в Гарвардській теологічній школі.

Усі прелімінарні заходи закінчені. Теологічна школа погодилась остатись при ціні домовленій два роки тому назад (1 міліон дол. замість теперішніх 1 мільйон 750 тисяч). Намічено двох молодих кандидатів, яких підготовляється для майбутнього завдання.

Д-р С. Ворох подякував за звіт, який доказує, що мимо обмежених засобів, можна було вже виконати таку велику працю. Він та скарбник д-р В. Баранецький подали інформації про ударну кампанію, яка має протягом місяця доставити проєктові принаймні 100,000 долярів до диспозиції.

Д-р Ворох доручив інститутові підготовити деякі інформативні матеріяли, зокрема брошуру з даними про всі аспекти Гарвардського Проєкту.

Владика Михайло, який подав цілу низку завваг у справах збіркової акції, повідомив приявних, що він матиме змогу поінформувати Конференцію Єпископів УКЦеркви на їхній зустрічі в Куритибі, Бразилія, в квітні.

Засідання, що пройшло в діловій атмосфері, скріпило справу реалізації початого діла.

ФКУ

11-річна солістка в супроводі симфонічної оркестри

Нею буде Рома Худьо, яка здобула перше місце за виконання другої частини фортепіянового концерту ф-моль Баха в конкурсі, проголошеному в січні ц.р. в стейті Ню Джерзі.

Фінальний концерт цього конкурсу відбудеться 1-го червня ц.р., в год. 8-ій вечора у Перформінг Артс Центрі Бруклейл коледжу в Линкрофт, Н.Дж. У програму концерту входитимуть оркестрові твори та цілий тричастинний згаданий твір Баха, виконавцями якого крім Роми, будуть Н.Колен та Л. Ерман, також переможці конкурсу.

Публічний виступ Роми в супроводі оркестри буде її особливим музичним дебютом, що часто буває тільки мрією молодих талановитих солістів.

Рома Худьо.

В нашій пресі читаємо кожного року про дебюти молодих красунь і їх презентацію в товаристві ескортів в часі балю. Вони символічно наче входять вперше в громадське життя і їхні чудові знімки приваблюють увагу читачів.

Бути перший раз в житті солістом у супроводі оркестри - це зовсім інший і таки рідкісний дебют, головно тоді, коли його переживає тільки 11-річне дівча. Для такого дебюту не вистачить придбати білу вечірню сукню і мати вродливого ескорта, а треба зодягтися в довгі години, а передше довгі роки витривалої праці у вивченні відповідного музичного твору і цією працею придбати не одного, а кількадесять ескортів, членів симфонічної оркестри.

Серйозне і витривале вивчання клясичної музики не часто трапляються серед наших дітей і молоді; бо вони, крім шкільних обов'язків, перевантажені ще іншого роду всякими заняттями.

Рома не є в цьому виїмком. Вона є ученицею 6-ої кляси щоденної української католицької школи ім. св. І. Хрестителя в Нюарку, як також ученицею 6-ої кляси місцевої школи українознавства. Належить до юначок пластового гуртка „Волошки" і відбуває курси професійного плавання.

З музикою, вперше запізналася в Музичному дошкіллі Марти Шлемкевич-Савицької, яка є подиву гідна в своїй корисній праці. Вже п'ятирічною Ромця асистувала своїй старшій сестричці Мірясі на годинах теорії музики нашого відділу УМІ і, хоч мало ще в цьому розуміла, пильно ставила на нотному папері повигинані в різні боки музичні ключі і садовила поміж ними хвостаті і безхвості бульбочки, що мали нагадувати ноти. Вже тоді ця ніжна дівчинка, замітна волоссям, як льон, що сьогодні прикрашує її дрібне плече довгою білявою косою, вирізнялася своєю уважливістю і старанністю та зраджувала знамените почуття ритму і вроджене музичне відчуття. Темпо її поступів в музиці і трудність вивчуваного матеріялу зростали неймовірно швидко. На другому році навчання гри на фортепіяні, вона акомпаньювала хорові наймолодших шкільних дітей, а як солістка写 виписувалася, сказати б, віртуозним дитячим фортепіяновим твором Берковича: „Вісім варіяцій на тему Паганіні", що займає 10 сторінок друку і вимагає розв'язки нелегких технічних проблем. У вислілі Ромця проскочила три семестри і після двох з половиною років навчання стала ученицею середніх курсів УМІ з оцінкою „визначно". З цього часу брала і бере участь в репрезентативних концертах наших найкращих учнів в Ню Йорку, як також у місцевих громадських імпрезах та музичних вечорах Союзівки і Гантеру.

Виграш першого місця Роми в стейтовому конкурсі фортепіянового концерту Баха був для нас великою несподіванкою, бо саме два роки тому впершому конкурсі згаданого Бруклейл-коледжу належала до трьох переможців її сестра 12-річна Міріям, яка виконала другу частину фортепіянового концерту А-дур Моцарта в супроводі симфонічної оркестри. Цей дебют Мірясі був першим цього роду досягненням учнів УМІ, після довгих років нашої праці і зусиль в цьому.

Рома була радше приготована на неуспіх, бо можна було думати, що жюрі не буде спішитися признати вдруге виграш дитині з тим самим прізвищем, на що могли б дивитися „кривим оком" талановиті діти стейту, учасники конкурсу, їхні батьки, а то й учителі музики. Марево програної не лякало Роми. Вона розуміла, що це природне і невідступне явище всіх змагань, тому не зрезигнувала з участи і вклала якнайбільше зусиль у підготовку, як також постаралася виконати при іспиті якнайкраще цю нелегку співно-виразову частину твору Баха, стиль якого не дозволяє навіть на малу пересаду чутливости.

Музичні успіхи, як вислід виїмкової наполегливої праці двох сестер, Міріям і Роми Худьо, є наочним прикладом дуже сприятливої атмосфери родинного дому. Інтенсивна участь їх батьків д-ра Богдана і Богданни Худів у всіх ділянках занять і зацікавлень їхніх талановитих дітей, неуступчивість у догляді сповнювання обов'язків, як рівнож дбання про відповідний корисний відпочинок чи розвагу - роблять своє.

І ось, коли сьогодні кількість учнів нашої школи драстично маліє, хотілося б дуже, щоб бодай горстка цих наших найбільше надійних не заломилася та щоб передчасно не згас їх запал, не пропав їх талант.

На цьому місці варто бодай заторкнути окрему тему, а саме: на яку моральну підтримку з боку нашого громадянства натрапляють ці наші наймолодші музичні таланти чи молоді мистці-професіоналісти.

Легко помітити, що тут наше громадянство дає перевагу в своїй оцінці народній музиці і тим, які її виконують, та любується народними нашими піснями, хорами та грою бандуристів. Зате в загальному дуже мале зацікавлення т. зв. клясичною музикою, творцями якої є найвизначніші українські і світові композитори. На протязі вже майже 40 років нашого еміграційного життя в ЗСА, ми не спромоглися створити бодай одну симфонічну оркестру для виконання найцінніших творів наших композиторів, що домінують в програмах наших найбільших громадських імпрез, а які виконують чужі наймані оркестри. Наші найвизначніші молоді солісти, які по важкій праці над собою дійшли до визнання в мистецькому світі й не змінили прізвища чи імени, ні не цураються свого українського походження, а ще й до того служать потребам українського культурного життя, натрапляють часто на холод, обоятність, а то й ігнорантність з боку нашого громадянства.

Яка ж тоді заохота для наших студентів музики, дітей і молоді, яких ми вчимо пізнавати якраз цю українську і світову музичні літератури, що відкривають вікно у ширший світ. Їхні зусилля найкраще виконати вивчувані довгими місяцями твори цікавлять в час публічного виступу майже виключно їхніх батьків і ...численні порожні місця концертових приміщень.

Склалося так, що цього року весь музичний світ святкував 300 років народження Й. С. Баха, Г. Генделя і Д. Скарлятті, і наша 11-річна учениця співвиконанням твору Баха в супроводі американської оркестри приєднала нас бодай на цьому терені до цих святкувань. Не можемо багато надіятися на зацікавлення української публіки концертом музики цих великих композиторів, ні того роду дебютом нашої дівчинки. Але не сумніваємося, що найдуться шановні читачі цього допису, які дадуть своє щире признання цій дитині і приєднаються до таких наших найсердечніших побажань найбільших успіхів талановитій Ромі Худьо.

Галя Клим

Л. Палій розповість про Китай

Чикаго. — В п'ятницю, 31-го травня, в год. 7:30 вечора, в Домі Сеньйорів, 29-ий Відділ Союзу Українок влаштовує вечір і зустріч з авторкою-подорожником, Лідою Палій з Торонто.

Коли останніми роками багато людей відвідували Китай, то все таки небагато з них помандрували мало втоптаними туристичними шляхами на захід, поза китайський мур, в пустиню Ґобі, аж до провінції Сінкіянґ, в якій живуть різні національности: уйґури, казахи, таджики, татари, монголи і інші.

Свою розповідь авторка буде ілюструвати прозірками.

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК, під проводом інж. Романа Ракочого, ст., подає до відома, що на літній сезон на Союзівці пляновані такі турніри:

6-7-го липня — УСЦАК — Схід (юньйори в групах А і Б).
10-11-го серпня — Подвійні гри
30-го серпня - 2-го вересня — УСЦАК крайові
14-15-го вересня — Запрошеневий УНС
28-29-го вересня Подвійні гри Пласт
12-13-го жовтня — КЛК.

Головний Уряд...

(Закінчення зі стор. 1)

другим чоловіки — члени Головного Уряду. Ці судді, як теж підсудні, забавляли довго учасників бенкету.

Схвалення дотацій та бюджету

Звіт Фінансової комісії склала головний касир У. Дячук на ранній сесії в п'ятницю, 24-го травня. Спершу вона предложила до затвердження список дотацій з Народного Фонду на загальну суму 45,000 дол. На цю суму склалися дотації на громадські організації — 12,000 дол., на молодечі — 11,500 дол., на Церкви та релігійні установи — 8,500 дол., на наукові установи — 7,800 дол., на культурні установи — 4,200 дол. та на інші — 1,000 дол.

Запропонований розподіл дотацій схвалено тільки з двома голосами здержаними.

В бюджеті на 1985 рік, що його представила головний касир У. Дячук в імені Фінансової комісії, передбачено 10,065,000 дол. приходів та 8,772,765 дол. розходів, що у висліді дає сальдо — приходи на чисто в сумі 1,292,235 дол. Цей бюджет був схвалений одноголосно.

Різне

Учасники нарад вирішили вислати від Головного Уряду привіт редакторові-емеритові А. Драганові, який саме перебував у лікарні, та архимандритові о. Любомирові Гузареві з нагоди його номінації на генерального вікарія Верховного Архиєпископа Мирослава Любачівського.

Головний організатор С. Гавриш склав подяку членам Головного Уряду за те, що вони привезли на ці наради 45 аплікацій, а зокрема головному радному В. Пастушкові за придбання 22 аплікацій в цій групі 45.

Під точкою різне у порядку нарад обговорено докладно прийняття-зустріч із сенаторами та конґресменами у Вашінґтоні в середу, 22-го травня.

Головний предсідник д-р І. Флис, який проводив всіми сесіями цьогорічного засідання, закінчив наради підсумком того, що було на них обговорено та поладнано, підкреслюючи позитиви та братерський дух, з яким, за його словами, можна багато доброго та успішного осягнути. Вкінці він попрощав усіх і побажав їм щасливої подорожі домів.

Наради цього річного засідання закінчено відспіванням українського національного гимну „Ще не вмерла Україна".

М. Ґорбачов...

(Закінчення зі стор. 1)

ква від самого початку домагається, щоб на порядок денний переговорів поставити американську космічну зброю, чи так звану оборонну ініціятиву президента Роналда Реґена, щоб таким чином припинити досліди ЗСА над цією системою, яка, як показують дотеперішні досліди, є успішним кроком до оборони вільного світу, перед можливою совєтською нуклеарною атакою.

Західньонімецький спеціяліст у справах озброєння і дорадник В. Брандта Еґон Бар заявив, що М. Ґорбачов натякав також на зустріч з Р. Реґеном, яка могла б вияснити чимало справ, але часу і місця такої зустрічі не називалось у розмовах. У промові, виголошеній під час парадного обіду в честь В. Брандтра, М. Ґорбачов ще раз домагався припинення дослідів на космічною зброєю в ЗСА, якщо переговори в Женеві мають принести результати. Взагалі совєтський лідер критикував — котрий це вже раз — американську закордонну і зброєневу політику і хвалив Брандта за те, що він був один з архітектів політики детанту в 1970-их роках.

Взагалі, кажуть спостерігачі, вихвалювання німецького соціялдемократа було такою очевидною тенденцією у противагу до теперішньої урядової християнсько-демократичної партії, що цю тенденцію завважили усі західні дипломати і кореспонденти, які слухали, або читали виступ М. Ґорбачова.

Інж. Є. Дорош переобраний на голову ОБУЛІД

У неділю, 28-го квітня, відбулись 37-мі Загальні збори Об'єднання Українських Лісників та Деревників (ОБУЛІД) в приміщенні „Самопомочі" в Ню Йорку.

Голова товариства Євген Дорош відкрив збори та привітав присутніх, а зокрема інж. Юліяна Козяка, якому тепер 90 років життя й який і далі є прикладним членом. Потім голова попросив встати та хвилиною мовчанки вшанувати пам'ять тих членів, які відійшли у вічність протягом 1984 року, а саме: інж. Романа Кобринського, інж. Ореста Клюфаса, інж. Анатолія Ґудзовського та інж. Дмитра Юрчишина.

Зборами провадив Роман Яримович, а секретарював Петро Ушак. До Почесної президії обрано Юліяна Козяка та Івана Івановича Мельника. Потім склали звіти за період 1982-85, а саме: голова Євген Дорош за Управу й за офіціоз ОБУЛІД-у Вісник, як співредактор; скарбник Лев Пришляк та від Контрольної Комісії, в складі Роман Яримович та Петро Ушак, провіривши діяльність Управи та книговедення, внесли уділення абсолюторії Управі за великий вклад праці, що було удобрене одноголосно.

Під час офіційної частини прочитано надіслані привіти й уповноваження та продискутовано про майбутнє нашого товариства. На внесок Є. Дороша прийнято до ОБУЛІД-у арх. Івана Заяця, як „почесного члена" та на внесок П. Ушака вибрано нову Управу, а саме: голова Євген Дорош, секретар Іван Когут та скарбник Лев Пришляк. До редакційної колеґії увійшли — Ярослав Зубаль, Іван Заяць та Євген Дорош. Контрольну комісію репрезентують — Роман Яримович, Дамян Ґеча, Іван Іванович Мельник та Петро Ушак.

Перевибраний лісмайстер Є. Дорош подякував за вибір й довір'я та просив інших членів Управи до співпраці для добра ОБУЛІД-у. По офіційній частині відбулась товариська зустріч.

Євген Дорош

ЯПОНІЯ ВІДНОВИЛА торговельну виміну з комуністичним В'єтнамом, щоб таким чином вдержувати зв'язки з цією південноазійською країною. В червні цього року до Ганою прибуде японська делеґація міністерства закордонних справ і в тому часі буде підписана нова умова відновлення співпраці. Японія зупинила була співпрацю з В'єтнамом після інвазії В'єтнаму на Камбоджу.

ПОЛЬСЬКА РЕЖИМОВА преса сильно заатакувала канцлера західньонімецького уряду Гельмута Коля за те, що він виявив був бажання взяти особисто участь у з'їзді втікачів і переселенців із Шлеська, частини, яку Німеччина, згідно з договором в Ялті, мусіла відступити Польщі. Польські газети „Трибуна Люду", „Жолнєж Вольносці" і „Жице Варшави" заявили, що участь Коля в такій імпрезі, яка, до речі, запланована на червень, означала б симпатію уряду до аспірацій втікачів змінити кордони Німеччини в майбутньому, як тільки для цього трапиться відповідна нагода. Речник бюра канцлера Коля в Бонні заявив, що покищо невідомо чи він візьме участь у з'їзді виселенців зі Шлеська, але писання в польських газетах назвав вмішуванням у внутрішні справи Західньої Німеччини.

У ПОНЕДІЛОК, В ДЕНЬ пам'яти, президент Роналд Реґен поклав вінок на могилу Невідомого вояка на національному цвинтарі в Арлінґтоні біля Вашінґтону. У цій могилі поховані останки вояків, що загинули на полях Першої і Другої світових, Корейської та В'єтнамської війн. Церемонія тривала біля 15 хвилин, на протязі яких Президент не вимовив ні одного слова. Коли військова оркестра виконувала національний гимн, Р. Реґен витирав сльози. В День пам'яти в багатьох містах ЗСА відбулися військові паради і паради ветеранів. Величезна парада відбулася і в Ню Йорку.

ПЕРЕД ТИМ, ЯК ПІТИ НА десятиденні парляментські вакації, у п'ятницю, 24-го травня, Сенат одобрив випробування зброї, спрямованої проти сателітів. За проведення таких випробувань було подано 74 голоси, проти — 10. Заборона на випробування протисателітної зброї минула 1-го березня.

950-ліття...

(Закінчення зі стор. 2)

забули взяти зі собою великий скарб, — ікону Божої Матері.

Наш народ, не зважаючи на свої страшні переживання, великі нещастя, горя, та переслідування не захитався в довір'ї до своєї небесної Цариці, бо знаходив і знаходить в Неї поміч та порятунок. Вона Опікунка нашого народу, тому „не дасть йому пропасти". З великою увагою та ніжністю нахиляється Матір Божа до кожної Її дитини, чудесно промовляє до душі та серця. Золотом чудотворних ласк обдаровує людські душі зі своїх, так численних чудотворних ікон. І це, якраз наявний доказ Її чудесного володіння над нами. Сьогодні і там, у рідному краї, у людських серцях горить вогонь — незахитана віра в поміч Пречистої Діви. Матері українського краю. В Україні, де вороги насильно намагаються нищити релігійне і національне життя, руйнують та палять церкви, де переслідують віруючий нарід, де у своєму божевіллі захотіли знищити і самого Бога, там вириваються з уст одного поета такі слова:

Мадонно, моя
Пренепорочная Маріє,
Прославлена в віках,
На наших самітних
вівтарях
Лиш вітер віє...

Як бачимо і там, у людських серцях горить вогонь незахитаної віри в допомогу Пречистої Марії.

В часі великого переслідування в Україні „не маємо іншої помочі, ані іншої защитниці", як єдине, — звертати наші очі в сторону великої Володарки нашого краю, що рятувала колись наш народ від лютих, азійських орд, покриваючи його своїм небесним Омофором. Вона наш Покров і Заступниця перед Богом, випровадить нас „на ясні зорі, на тихі води, на шлях щастя та довгожданної свободи".

Христова Церква, від початку свого існування, почитає Божу Матір і заохочує своїх вірних почитати її і молитися до Неї — Бож Пречиста Діва Марія по Христі є найкращим архитвором Божої мудрости.

До чудотворних місць в Европі вибирається паломництво при кінці цього літа, напередодні святкувань Тисячоліття Хрищення Русі-України, щоби силою Її чудесної опіки і захисту, наслідувати Її в обнові наших душ та сердець.

Гурт паломників 80-ти членної залоги літака швайцарської лінії з допомогою Бюра Подорожей „Скоп", з ініціятиви хору української католицької церкви св. І. Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., прибуде спершу до Люрду, щоб — на цьому місці, де Пречиста Діва появилася пастушці Бернадетті, благати Її про допомогу та заступництво перед Богом за наш народ та нашу Церкву, та молити Її про кращу долю і довгождану волю Матері України.

СНЄЖНЄВСЬКИЙ, А НЕ СНЄЖИНСЬКИЙ

У першій частині статті д-ра Олега Волянського п.з. „Совєтське психіятричне зловживання" (тінь над світовою психіятрією) — „Свобода", ч. 90, вівторок, 14-го травня, треба читати: „З них найбільше відомі у вільному світі — це проф. Снєжнєвський, сеньйор совєтських психіятрів, творець т. зв. 'млявої' схізофренії..." — Ред.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 1-го ЧЕРВНЯ 1985 р.

Трентон, Н. Дж. Спеціяльні річні збори 362-го Відд. Т-ва Просвіта, о год. 6-ій веч. в УНДомі, 477 Єремія Авеню. На порядку: 1. відкриття, 2. вибір президії, 3. звіт управи Відділу, 4. дискусія, 5. вибір нової Управи, 6. дискусія та голосування у фінансовій справі Відділу (відділовий морґедж), 7. закриття. Тому, що на порядку нарад є дуже важлива справа до вирішення (точка ч. 6), прохаємо всіх членів 362 Відд., прибути на Збори без запізнення. — М. Ільченко, гол., Ф. Петрик, секр.

НЕДІЛЯ, 2-го ЧЕРВНЯ 1985 р.

Сиракюзи, Н. Й. Місячні збори Т-ва Українська Січ 39-ий Відд., о год. 2-ій по пол. в малій залі УНДому. Порядок зборів: звіти Управи, організаційні справи, внески та запити. Збирання чл. вкладок: субота, від 5-8 год. веч., неділя, від 12-2-ої год. по пол. Проситься чл. взяти участь у зборах. — Управа.